

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שביעי מהחברות הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

ראה

◆◆◆

שנת

תשפ"א

◆◆◆

גליון 114

"אלול"

ותשובה.. מעבירין את רוע הגזירה

ולא שכחנו את הש"ץ מסלסל בקול בכי והתעוררות - בראש השנה יכתבון, וביום צום כיפור יחתמו... מי יחיה, ומי... מי ברעש, ומי במגיפה!!! מי במים... ומי באש! וכו' וכו'.

הרי כמה טביעות במים, רחמנא ליצלן, תינוקות ומבוגרים, ה' רק בחודש האחרון, נורא רק לחשוב על זה.

והכל, הכל, בלי שום יוצא מן הכלל, מתוכנן מפי עליון, אבינו האב "הרחמן". נכתב ונחתם בשנה הקודמת. א"כ הרי כלנו שמענו את הש"ץ ממשך, עם עצה אחת בלבד, ותשובה, ותפילה, וצדקה, מעבירין את רוע הגזירה.

לב מלכים ושרים, ביד ה' וחובתנו להתחזק באמונה שלימה, ולהאמין שגם מי ישמש בתור... ראש ממשלה ושר האוצר, וכו', "הכל" רק מאת ה'. וכמו שאחז"ל בקידושין, שאין מעמידין אפילו משרה קלה ביותר, בלי הוראה מלמעלה.

וגם לב מלכים ושרים ביד ה', וכל היושבים על הכסאות, אין לבם בידם, והכל בלי שום שכל, רק כל הגזירות האימות. לב

הקב"ה שם בלבם את מלכים ושרים ביד ה'. א"כ דבר ראשון עלינו לשנן לעצמנו כל הזמן, ולהשריש בלבנו, השכם והערב, ש"אין עוד מלבדו", כפשוטו ממש.

וככל שנתעצם בידיעה הפשוטה הזאת, ונחיה איתה באמת, כך תהיה הנהגתו ית' עמנו, באופן אחר לגמרי.

שכר ועונש

וכן צריך לחזור ולהזכיר לעצמנו, אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו, ומעניש לעוברי מצותיו.

וזה כולל את כל העשרים וארבע שעות היממה, סביב השעון, כל פעולה ופעולה, יש רק כלל אחד - עושה המצוה יצליחנו שכרו, ועובר העבירה יכריתנו ענשו, כלשונו הזהב של הרמב"ן בסוף פר' בא.

ימי הרחמים..

בעמדנו בפתחו של "א - ל - ו - ל", חודש הרחמים והסליחות, חודש ההכנה לימים "הנוראים" - ראש השנה ויום הכפורים.

ובפרט אחרי השנה האחרונה שעברנו, שנה לא פשוטה בכלל, הן ברוחניות, והן בגשמיות.

ובודאי אם ה' אבינו רועינו רבינו זצוק"ל, חי כעת אתנו, היינו זוכים לשמוע את אנחותיו, ולראות את הצער המשתקף מעיניו, כשה' משחזר את מאורעות השנה, אחת לאחת... כפי שה' עושה אף בשנים רגילות, יחסית... קל וחומר שנה שכזאת.

ודרכו ה', לשחזר את מאורעות השנה, דברים שאנו כמעט שכחנו מהם... ומצטער על כל דבר ודבר, ממש כאילו ה' כעת!

ובסוף ה' מסיים ואומר, זה הכל עוד אחרי כל הרחמים של הקב"ה... אוי וויי וויי...

ובכניסת ימי האלול, ה' רגיל רבינו לומר, פעם ה' את המשגיח, מרן רבי חציקל לוינשטיין זצוק"ל שה' דופק על הסטנדר - אלול!, [וה' מדגים את זה רבינו בדפיקה על השולחן, אבל היום אין לנו מי שידפוק...]

בראש השנה יכתבון...

והנה הבוקר בתפילת והוא רחום,

לשני וחמישי, אמרנו, והסר ממנו מכת המגיפה וגזירה קשה, ומה ההמשך "נחפשה דרכינו ונחקורה, ונשובה אליך", וכמדומני שכאן מונח כל היסוד.

הרי ברור לכולנו שיש "מנהיג" לעולם, ושום דבר לא קרה מעצמו, אלא הכל, הכל! רק בגזרת עליון.

לא משנה אם זה ח"ו מחיצה פתאומית למוות, של ארבעים וחמש נשמות יקרות, או קריסה איומה של פרנצ'ס, שעומדים עליהם מאות מתפללים, או קריסת רכבל, או קריסת בנין מגורים ענק, כהרף עין, באישון לילה.

ואם זה מטוס שנופל לתוך בית, עם שלש נשמות בני תורה יקרים, שחתן בתוכם, או חתן שבוע לפני חתונה, ברגע... ועוד ועוד, רח"ל, ברור כשמש שזה הכל "רק" בגזירת עליון, בדיוק מה יקרה והאיך יקרה, וכו' וכו'.

וברור לנו ג"כ שכל זה ה' רשום מסודר בשמים, מראש השנה ויום כיפור תשפ"א...

ובמאמר המוסגר, בהזכירו ענין שכר ועונש, יש לדעת, שכל אלו שזכו לקיים - ועשית ככל אשר יורוך, ולא התחכמו בתואנות שונות, אלא הלכו והצביעו כהוראת רבותינו, אף שבסוף יצא מה שיצא, כל אחד ואחד יקבל שכרו משלם, שכר עצום לאין ערוך. חוץ ממה שהרוויחו שכל "החילול השם הנורא" שיש עכשיו בממשלת הזדון הנוכחית, ידיו נקיות מזה, אחרי שמצידו עשה ברגע המכריע, את מה שבידו לעשות, וכפי שהי' מדבר רבינו ע"ז הרבה לפני כל בחירות.

משפטיך תהום רבה

עכ"פ עלינו לזכור שיש מנהיג, ויש שכר ועונש, ולא חשיד קודשא בריך הוא דעביד דינא בלא דינא, כלשון הגמ' בברכות.

ורצוני לשתף את הקוראים היקרים במה שנתעוררתי בימים אלו דבר מוסר נורא.

הנה רבינו זצוק"ל הי' מזכיר הרבה את חרדת רבן יוחנן בן זכאי, בריש ברכות, שלפני פטירתו בכה ואמר שאינו יודע באיזה דרך מוליכין אותו. והי' אומר רבינו, תראו אפילו רבי יוחנן בן זכאי לא יודע אם יזכה, והי' בוכה בדמעות שלישי, על עומק וחרדת הדין.

ובימים אלו ראינו בדף היומי סוכה דף כ"ח ע"א את התמדתו העצומה של ר' יוחנן בן זכאי, שמעולם לא הקדימו אדם לבית המדרש, וכן ביציאה, הי' תמיד האחרון, ולא ישן אף פעם בבית מדרש אפילו שינת עראי, ותמיד הי' יושב ושונה, והולך ולומד וכו', בקיצור לא הי' לו רגע פנוי בחיים.

ואותו ריב"ז בוכה ואומר - איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי... נורא ואיום, הוי אומר משפטיך תהום רבה.

התמדת השאגת אריה

וזכורני כמה הי' אוהב רבינו לספר, שכשבאו אנשי החברא קדישא לשאגת אריה לפני פטירתו, ורצו לומר עמו וידוי, כדרך שאומרים עם כל אחד, התפלא השאגת אריה, מתי הי' זמן לחטוא? והי' אומר רבינו, מי שסיים את הש"ס "אלף פעמים", יכול לשאול כזו שאלה.

וכן הי' מראה רבינו מש"כ תלמיד השאגת ארי' את סדר לימודו, בערוב ימיו, שהי' סגי נהור, שהי' לומד כל יום "מאה דפי גמרא", ולמחרת חוזר עליהם, ולומד עוד מאה... ועוד הרבה לימודים שלמד, והי' אומר כזה אחד באמת אין לו מתי לחטוא.

עשרו של רבי יוחנן בן זכאי

ובענין התמדת רבי יוחנן בן זכאי, פעם הלך רבינו בשבת קודש לברית, ובדרך ניגש אליו ילד מתוק, ושאל שאלה יפה.

וכך היו דבריו, רבי יוחנן בן זכאי כתוב בגמ' שהי' תמיד הראשון בבית מדרש, ותמיד יצא אחרון. ומצד שני מצינו שהיה עשיר גדול. האך זה מתאים ביחד, מתי הי' לו זמן לעשות עסקים?

חיך רבינו והשיב במתק לשונו, כשיש סייעתא דשמיא, אפשר בטלפון אחד בשתים עשרה בלילה, לעשות עסק אחד, ולהרוויח בו מיליונים...

שבת בביית ה'

ונחזור לענין ימי הרחמים והסליחות, שנתן לנו הקב"ה מתנה, ימים גדולים של שפע רחמים, הבה נוצל אותם כראוי, בחשבון הנפש ותיקון המעשים, ובעיקר שקיעה אמיתית בהיות אבי' ורבא, שכל מוצאם מצא חיים, ובזה תהי' ההכנה המעולה ביותר לימים הנוראים הבעל"ט, ונזכה כולנו לכתובה וחתימה טובה.

צדיק אכזר..

והנה בעת שהנני עסוק בכתובת הגליון, נשמע הקול המבשר שמועה לא טובה, על סילוקו של צדיק הרה"ג ר' יהונתן מרדכי ב"ר חיים ילון זצ"ל. שזכה תקופה ארוכה להיות נמנה על בני החבורה, בשיעורי זבחים בלילות, אצל רבינו זצוק"ל.

גברא רבא מאד, שהי' נסתר ביותר, אך הי' מזכה את הרבים באופן עצום, בשיעוריו הרבים יום יום דרך הטלפון, למאות אנשים, שבזה החיה את נשמתם.

זכה רבי יונתן, עם כל יסוריו הרבים הרבה שנים, לעמוד בגבורה, וככל שנחלש, הוסיף יותר ויותר ביזיוי הרבים, וזה הי' כל מגמתו להרבות תורה בישראל.

ניסים גדולים ראה, כאשר עבר את המחלה הנוראה, כמדומני "חמש פעמים", ועם כל מה שסבל יסוריו הנוראים, המשיך במסירת השיעורים בשארית כוחותיו.

יתן השי"ת כוחות לנו"ב החשובה תחי' וכל צאצאיו היקרים, שיזכו להמשיך בדרכיו המפוארים, לזכות את ישראל, וינוחמו מן השמים, בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.

מעשה עם "אמונה"

ומדי דברי בענין אמונה, אזכיר הוראה מענינת, שאמר רבינו לאדם היקר, ראש מערכת כוללי ערב, אהל יצחק ומרים, ידידנו הרב ר' שמואל ברונר שליט"א, המכתת רגליו בניכר, ומבזה עצמו למען החזקת תורה. ואף פתח בימים אלו עוד סניף בטבריה, יצליחו ה' בכל מעשיו הכבירים.

וכך הי' המעשה, כפי שסיפר לי בימים אלו, שנכנס אצל רבינו עם שאלה בפיו, יש לי כעת מאה אברכים בכללים, ואין לי מאיפה להשיג להם כסף, ומבקשים ממני להכניס עוד אברכים, האם להוסיף? השיב לו רבינו, תוסיף עוד עשרים אברכים.

אחרי כשנה, נכנס לרבינו, ומספר לרבינו שברוך השם הוא מסתדר, ויש כסף, האם להוסיף עוד אברכים? השיב רבינו - לא! ותמה ר' שמואל למה?

אמר לו רבינו, לפני שנה, באת עם הרגשה קשה שאין לך כסף, ואז כל בטחונך הי' בהקב"ה, אז אמרתי לך שאתה יכול להוסיף, אבל כעת שאתה מרגיש שאתה מסודר, זה כבר בעיה, ואינני יכול לומר לך להוסיף.

הלואי ונזכה לחיות תמיד עם ההבנה האמיתית, שאין לנו משלנו כלום! רק נרגיש כל הזמן שחיים בצלו של מקום, ויהי' לנו כל טוב בזה ובבא.